A°. 1832. N°. 139.

ARNHEMSCHE COURANT.

Dingsdag den 20 November.

FRANKFORT, den 16den November.

Eeen brief uit Berlijn, van den 5den November, behelst het volgende: « Er zijn geene gunstige tijdingen uit Londen ontvangen. De Belgische aangelegenheden schijnen eenen zeer ernstigen keer te nemen, en anders te zullen afloopen, dan de kundigste staatslieden zich tot dus verre voorgesteld hadden. De Londensche conferentie heeft den 26sten October het antwoord van den Koning der Nederlanden te gelijk met de voorslagen van ons kabinet ontvangen. De Koning was tot de laatste toegetreden, met uitzondering der bepaling over het te heffen tonnengeld. Men heeft daarover beraadslagingen aangevangen, doch Frankrijk en Engeland hebben beide voorslagen afgewezen. — Het schijnt, dat nu eene Pruissische armee van 60,000 man langs de Maas zal gelegerd worden.»

Van den 17den November.

Volgens eenen brief uit Berlijn, van den 9den dezer, zou een Fransche staatsman, op de verklaring van Pruissen, dat hetzelve zijne toestemming tot de dwangmiddelen tegen Holland niet geeft, gevraagd hebben: « en wanneer wij dan toch Belgie binnenrukken en de citadel innemen, wat zult gij dan doen? » en daarop aan hem ten antwoord gegeven zijn: « Dat mag voor u de stof van vermoeden blijven »

— Brieven uit Praag melden, dat het *Karel X* en zijn gezin, op het kasteel Hradschin aldaar goed schijnt te bevallen.

WARSCHAU, den 11den November.

Z. M. de Keizer en Koning heeft de algemeene amnestie thans ook uitgestrekt tot degenen, die den 7den September 1831 een regeringshoofd voor Polen verkozen hebben, aan den revolutionairen rijksdag te Zakroczijm en Plozk deel namen, en onder anderen eene proclamatie aan de armee uitvaardigden, waarbij deze tot volharding in den strijd tegen den wettigen monarch aangespoord werd.

HAMBURG, den 16den November.

Volgens berigten uit Berlijn, van den 13den dezer, zal het bevel over de Pruissische troepen, welke langs de Nederlandsche grenzen zullen gelegerd zijn, aan den hertog *Carel van Meckelenburg* opgedragen worden. Eene bezetting van Venlo zal misschien eene der eerste militaire operatien zijn, ingeval het noodig mogt worden, de heldhaftige pogingen van Holland te ondersteunen.

LONDEN, den 13den November.

Prins *Talleyrand* is Zaturdag namiddag met den graaf *Grey* en burggraaf *Palmerston* eenen zeer geruimen tijd werkzaam geweest. Ook is de Belgische minister dien zelfden dag eenige uren onafgebroken aan het bureau van buitenlandsche zaken onledig geweest. Daags te voren had de baron *van Zuylen van Nyevelt* (wien thans de titel van Nederlandsch gezant bij de Verhevene Porte toegekend wordt), eene lange conferentie met onzen eersten minister gehad.

Ten opzigte van het door Frankrijk aan Pruissen gedaan voorstel, om, tot waarborg dat Frankrijk zich binnen de bepalingen der overeenkomst van 22 October houden, en dien overeenkomstig, na het daarbij bepaalde doel bereikt te hebben, Belgie weder ontruimen zal, zoolang door Pruissische troepen het aan Holland toegekende Limburgsche en Luxemburgsche te bezetten, — meent de *Courier*, dat door Pruissen geantwoord is, « dat hetzelve geneigd is om tot dit voorstel toe te treden; doch deszelfs toetreding in hetzelve met de verklaring doet gepaard gaan, dat, ingeval zoodanig eene schikking bewerkstelligd wordt, Pruissen slechts zal moeten beschouwd worden als eenen borgtogt voor den Koning der Nederlanden te bewaren; en dat hetzelve in geenen deele zal beschouwd worden, als instemmende tot eene medewerking aan de bedoelde dwangmiddelen, welke hetzelve bij voortduring blijft afkeuren,» welk antwoord de *Courier* echter voor niet zeer voldoende houdt, als te weinig zekerheid gevende, dat Pruissen zich onzijdig houden zal. — Het genoemde blad spreekt ook, als of op Zaturdag ll., van wege den Koning van Holland, aan lord *Palmerston* en Prins *Talleyrand* het aanbod gedaan zou zijn, om het nieuwelings door Pruissen voorgestelde plan van schikking als de grondslag van verdere toegevingen van de zijde van het Hollandsche gouvernement aan te nemen; doch dat insgelijks dat voorstel door de voornoemde gezanten, als onvoldoende en te onbepaald zijnde, verworpen was.

PARYS, den 15den November.

De heer *de Broglie*, minister van buitenlandsche zaken, verzekert in zijne salons bij voortduring, dat Frankrijk zich in eenen goeden staatkundigen stand bevindt en het tot geen oorlog komen zal. Dit gaat zoo ver, dat de minister bepaaldelijk zegt, dat men bij eenen aanval van het kasteel van Antwerpen het zoo aanleggen zal, dat men met de overige Hollandsche troepen in geenen ernstigen strijd gewikkeld wordt; even als of het mogelijk ware, om, wanneer men eenmaal oorlog begint en te veld trekt, de gevolgen van het eerste kanonschot vooruit te zien.

Een der royalistische dagbladen doet opmerken, dat, wat het ministerie zich ook moge voorstellen van de gevangenneming der hertogin *van Berry* en de onderneming tegen de citadel van Antwerpen, de zaken er niet door veranderen; dat de partijen in Frankrijk dezelfde blijven en de geschillen tusschen Holland en Belgie door de inneming der citadel niet zullen beslist zijn.

Volgens den *Courrier Français* denkt het ministerie, dat men den 18den de citadel van Antwerpen zal beginnen te beschieten, en dat men het berigt daarvan den 19den te Parijs zal hebben, om er bij de opening der kamers gebruik van te maken.

— Eerst heeft men gezegd, dat de hertogin *van Berry* door eenen Italiaan verraden was. Thans meldt een der dagbladen, dat zekere *Deutz*, die van de joodsche tot de roomsch-katholijke godsdienst is overgegaan, in hooge gunst te Rome stond en het gansche vertrouwen der hertogin genoot, de verrader is, en een millioen voor zijne ontdekking genoten heeft.

BRUSSEL, den 16den November.

In den morgen van den 15den dezer, en wel om 6 ure, zijn de Fransche troepen de grenzen overgetrokken. — Om 10 ure rukten de Fransche voorhoeden binnen Bergen, Quiévrain en Doornik. De generaal *Castellane* bevond zich aan het hoofd van 2 regementen infanterie, die tegen 2 ure binnen Bergen marcheerden. De hertog *van Orleans* is des avonds te Bergen aangekomen en in *den Zwarten Arend* afgestapt. Eene voorhoede is dien avond nog te Castiau aangekomen. Te Brussel waren den 16den dezer koeriers en verscheidene personen, tot het gevolg van den hertog *van Orleans* behoorende, aangekomen, als onder anderen ook de generaal *St. Cyr Nugues*, chef van den Franschen staf, de intendant-generaal *de la Neuville*, enz. — Een koerier had den maarschalk *Gérard* de tijding gebragt, dat de eerste divisien van het Fransche leger, sterk 20,000 man in Belgie, zijn getrokken.

Van den 17den November.

Gisteren morgen om acht uur is eene voorhoede van 150 man Fransche infanterie te Brussel aangekomen. 's Namiddags is het 1ste regiment van linie gevolgd, komende van Aalst. Het 12de regement wordt nog verwacht. Deze troepen zullen zich voegen bij diegenen, welke over den weg van Leuven naar Tienen trekken.

'sGRAVENHAGE, den 17den November.

Zijne Majesteit heeft gisteren het volgende besluit genomen:

Overwegende, dat door de regeringen van Frankrijk en Groot-Brittannie embargo is gelegd op de schepen en ladingen, aan Nederlanders toebehoorende, en zich in de havens van die rijken bevindende, of daarin verder zullende binnenkomen;

Willende zoo wel de beginselen van billijkheid en regtvaardigheid, welke Wij tot grondslag gelegd hebben van Onze regering, bestendig huldigen, als de belangen Onzer getrouwe onderdanen krachtdadig beschermen;

Op het rapport van Onzen minister van financien, en van Onzen staatsraad, belast, *ad interim*, met de directie van het departement voor de nationale nijverheid en kolonien,

Hebben besloten en besluiten.

Art. 1. Alle Fransche en Britsche schepen, welke zich thans nog binnen Ons grondgebied bevinden, zullen hetzelve moeten verlaten, uiterlijk binnen drie dagen, na de aanzegging, welke daartoe, ten gevolge van Ons tegenwoordig besluit, aan de gezagvoerders op dezelve, zal worden gedaan.

2. Alle schepen, varende onder de vlaggen der bij art. 1 genoemde natien, en welke uit zee op het Nederlandsch grondgebied mogten aankomen, zullen worden afgewezen, en niet eerder toegelaten, dan wanneer de schepen, onder Nederlandsche vlag, wederom als te voren de havens van Engeland en Frankrijk ongehinderd zullen aandoen

3. Wij behouden Ons voor, om te dezen zoodanige verdere maatregelen te nemen, als Wij, naar omstandigheden, zullen oordeelen te behooren.

— Gisteren is in de Tweede Kamer der Staten-Generaal beraadslaagd over de ontwerpen van wet, betrekkelijk de *buitengewone* uitgaven en middelen over 1833.

In de avondzitting is het ontwerp van de uitgaven aangenomen met 34 tegen 12 stemmen, en dat van de middelen met 31 tegen 15 stemmen.

De minister van financien heeft bij deze beraadslagingen de volgende inlichtingen gegeven:

Twee vragen wil ik niet onbeantwoord laten; zij betreffen de ontruiming van het kasteel van Antwerpen en de oproeping van den tweeden ban der Schutterij. Niet dat ik van begrip ben, dat het mijn pligt is, iedere individuele vraag te beantwoorden, maar om voor te komen, dat mijne stilzwijgendheid geen verkeerden indruk veroorzaakt.

Ik moet aan dien geëerden spreker verklaren, dat hij zich in den grondslag zijner stelling bedriegt.

Indien er gekozen moest worden tusschen de ontruiming van het kasteel en het sluiten van eenen eerlijken vrede, er zoude, ik beken zulks, geene zwarigheid bestaan, tot de ontruiming te besluiten. Ja wij allen wenschen, dat die stelling waarheid was. Gaarne zou ik dan in zijn gevoelen deelen; maar dat lid heeft de mededeelingen van mijnen ambtgenoot van de buitenlandsche zaken niet aandachtig overwogen. Wij lezen in de aan ons gedane sommatie, dat de ontruiming van het kasteel van Antwerpen *een begin van uitvoering* van het verdrag is, dat men een *eerste dwangmiddel* aanwendt. Het onderstelt alzoo *veel meer* dwangmiddelen. De gevolgen eener schandelijke overgave van het kasteel waren alzoo niet te voorzien. Die vernedering van het Nederlandsche volk konde onberekenbare gevolgen na zich slepen.

Eene tweede vraag betreft de oproeping van eenen tweeden ban der Schutterij. De Koning heeft in zijne aanspraak van *meerdere* krachtsontwikkeling gesproken; in uw antwoord hebben de Kamers zelve verklaard, daarin te berusten. Ja, E. M. H., de voorbereiding tot de oproeping daarvan maakt voortgang.

Nog heden zijn er geldelijke voorbereidingen daartoe goedgekeurd. Zal nu die oproeping spoedig volgen, binnen 1 of 6 dagen? Ik wensch het niet. Ik herhale het: reeds heden zijn de geldelijke aangelegenheden voor de oproeping van dien ban geregeld.

Welke omstandigheden zijn die, waarin wij verkeeren? zijn de middelen om ons te dekken vatbaar voor langdurige overwegingen? De 1ste Januarij staat allengs voor de deur; financiele maatregelen worden [illegible], de tijd is reeds meer dan verstreken, om alles onverwijld te regelen. Talrijke vloten van Engelsche en Fransche schepen bedekken onze kusten. Zij komen niet om vloten van *de Ruiters* en *Trompen* te slaan. O neen! zij komen om weerlooze menschen schrik aan te jagen. Zij komen om vreedzame handelaars, die het algemeene regt, de zeevaart, bezigen, te benadeelen, en om de grootste onregtvaardigheid te betoonen, den handel te stremmen. Waartoe strekt dat groote leger, dat Frankrijk Belgie doet intrekken? Is het, om ons te ontrooven het laatste wat ons van het oproer nog overgebleven is? of komt het met bedoelingen, die in de donkere toekomst nog met een' sluijer bedekt zijn? Moeten wij intusschen niet kracht tegen kracht, moed tegen moed overstellen? Moeten wij verlaten, hetgeen wij tot dus verre in bezit houden? Moeten wij niet reeds voor dwang bukken? Maar wat wil men van ons? Het is nu niet meer, om de onderteekening te verkrijgen van de annexe A., noch van 18 artikelen, noch van 24 artikelen, noch van het thema van de Engelsche regering, noch van een Pruissisch voorstel. Openlijk moet ik het bekennen, wij weten niet meer wat men van ons verlangt; de stand van zaken loopt niet meer over artikelen, noch belangen, noch schikkingen; wij weten niet op welken grond wij staan; te veel hebben wij voor den vrede reeds opgeofferd; en wie weet welke opofferingen men daartoe niet nog al doen zoude. Maar het is geene sprake meer van de wijze om den vrede te verkrijgen. Het is alleen vrage van bedreiging, van onregt en geweld; laten wij dan ook, op het voorbeeld onzer vaderen in het prangen van den nood, kalmte betoonen. De natie wacht en verlangt die van ons. Daardoor zullen wij, met Gods hulp, uit den maalstroom komen, waarin het veraad ons gedompeld heeft. De regering staat daar pal; de natie vereenigt zich met hare regering; en met roem zal het nageslacht op ons nederzien.

Mengelwerk.

Leopolds aanspraak.

Wat zal de Belgische SALOMO bij het openen der kamers den volke verkondigen? welk eene kleur zal hoogstdeszelfs Ciceroniaansche troonrede dragen? die van vredelievendheid of van oorlogszucht? welke waarheden zal dat nieuwbakken kunstgewrocht van het Brusselsche kabinet in zich bevatten? welk een' invloed zal deszelfs inhoud op de Natie, op andere volken, op het gedrag der Europesche mogendheden uitoefenen? — en vele zulke vragen meer zweefden voorzeker den meesten onzer geachte lezers voor den geest, bij het naderen van den 13den November, het bepaalde tijdstip, waarop de genoemde opening moest plaats grijpen en de Belgische koningsmond het bewuste staatsstuk zou baren. Dat tijdstip is gekomen, dat stuk is in het licht verschenen en met hetzelve onze nieuwsgierigheid bevredigd. Deszelfs inzage heeft ons echter een nieuw bewijs opgeleverd, dat vader LEOPOLD een vriend en aanklever van onwaarheid en zwetserij is. Hij tracht vooreerst zijne ligtgeloovige onderhoorigen, bij herhaling, het denkbeeld op te dringen, dat de vertraging der wezenlijke schikkingen tusschen *Belgie* en *Nederland* voor hunne landelijke belangen, tot nog, niets nadeeligs heeft opgeleverd; ten andere, dat de mogendheden, stellig verzekerd geworden zijnde, dat, bij langer voortduring der vertraging, *Belgie* in de onvermijdelijke noodzakelijkheid moest komen zich zelven regt te verschaffen, hetgeen de uitbarsting van eenen algemeenen oorlog ligtelijk ten gevolge konde hebben, uit dien hoofde, en om geene andere redenen, tot het besluit gekomen zijn, zelve dwangmiddelen tegen *Nederland* te bezigen; ten derde, dat het in *Belgie* trekken van een Fransch leger en het bemagtigen der Antwerpsche citadel zal geschieden, zonder dat daardoor de vrede van *Europa* in het minst gestoord wordt; ten vierde, dat al het thans gebeurende de vrucht is der door het Belgische gouvernement beoefend wordende staatkunde; ten vijfde, dat het inroepen der Fransche interventie overeenkomstig de eer der Belgische natie is; ten zesde, dat het niet geoorloofde ten toon spreiden van de ontegenzeggelijke dapperheid des jeugdigen en schoonen Belgischen legers, bij het bezigen der Fransche dwangmaatregelen, de Natie niet in den waan behoort te brengen, dat zulks ook dan nog ongeoorloofd zou zijn als de vijand (*Nederland* namelijk) dorst wagen, hetzij door schending van het Belgische grondgebied, hetzij door elke andere aanvallende daad, gedurende den loop der aanstaande gebeurtenissen, die dapperheid op de proef te stellen, daar het hoogstdeszelfs stellige voornemen is, zulk een wangedrag alsdan niet straffeloos te la'en plaats grijpen, enz., enz. — Behoeven wij het logenachtige of snorkende in elk dezer, slechts in het ruwe opgenoemde, punten, wel breedvoerig in het licht te stellen? Of gevoelt en erkent het aanzienlijkste gedeelte der Belgische natie niet, reeds gedurende twee jaren, al het nadeelige, uit de rampzalige revolutie voor volk en land voortgevloeid, en smacht en reikhalst het niet, reeds lang, (om des lieven broods wille) naar het gelukkige oogenblik, dat alles tusschen *Belgie* en *Nederland* tot effenheid kome? Zijn het niet uitsluitend de geheime staatkundige bedoelingen van het Britsche en Fransche kabinet, die een zoogenoemd plegtig verbond tusschen WILLIAM en LOUIS PHILIPPE hebben doen sluiten, in plaats van de vrees, dat *Belgie* den Europeschen vrede door eene voorwaartsche beweging ligt zou hebben kunnen verbreken? Kan een gezond menschen-verstand wel op de gedachte komen, dat de verovering der Antwerpsche citadel zoo gemakkelijk zal gaan als vader LEOPOLD het zich voorstelt, en dat Koning WILLEM die verovering, zonder noch van andere tusschenkomst te gewagen, zoo maar werkeloos zal aanzien, daar een en ander ongetwijfeld een beslissende stap tot het bevorderen van eenen algemeen uit te barsten oorlog moet worden? Kan het Belgische gouvernement, na al het geen wij door hetzelve hebben zien uitrigten, wel gezegd worden eene eigene staatkunde te bezitten, of is het en blijft het niet veeleer de speelbal der staatkundige oogmerken van twee met elkander wedijverende gezagvoerders? Hoe is het mogelijk, dat LEOPOLD op het denkbeeld heeft kunnen komen de Fransche interventie met het belang en de eer der Belgische Natie bestaanbaar te keuren, daar de eerste zitting der logenachtig en zwetsend geopende kamers reeds heeft bewezen, hoe algemeen de intogt van een Franschleger door de volksvertegenwoordigers, dus door de aanzienlijksten des lands, wordt afgekeurd; zoo zelfs, dat sommigen het als een eerste pligt hebben beschouwd vader LEOPOLD te verzoeken, die heilzaam gekeurde interventie, zoo spoedig mogelijk, te verhoeden? Wie heeft het LEOPOLD in het hoofd gebragt, dat hij met zijne zoogenoemde jeugdige, schoone legermagt, eigenlijk gezegd mengelmoes van vreemde gelukzoekers en, bij gebrek aan bekwame vaderlandsche gezagvoerders, door Franschen georganiseerd zijnde en gekommandeerd wordende, zonder krachtdadige naburige ondersteuning, in staat zal zijn den zoogenoemden Nederlandschen vijand, vader WILLEM VAN ORANJE, te straffen, als deze het durft wagen hem eene spaak in het wiel te steken? Is hij vergeten wat er in 1830 met zijn jeugdig en schoon leger is gebeurd, en heeft hij uit de nieuwsbladen niet kunnen zien, dat wij er thans een op de been hebben, zoo nationaal als mogelijk is zamengesteld, en met een' geest bezield, sterker en heldhaftiger dan alle denkbare physieke krachten?

Neen, schaap der schapen! uwe zoogenoemde troonrede, van wel-

ken kant wij dezelve ook bekijken, leert het ons ten duidelijkste, dat gij in het eene zoo wel als in het andere den bal geweldig misslaat. Met leedwezen hebben wij gezien, dat Hare jeugdige Majesteit bij het bevend en stotterend uitspreken van dat halfbakken kabinets-gewrochtje is tegenwoordig geweest, en openlijk tot getuige heeft moeten strekken van het *staatkundig* onvermogen haars geëerbiedigden gemaals. Moge hoogstdezelve in het genoegen kweekende vooruitzigt eener betere aan staande rang bedeeling dan die van Belgische Koningin, eenige vergoeding vinden voor de teleurstelling, ongetwijfeld door haar edele op den 13den November ondervonden, indien namelijk hoogtderzelver verstandelijke vermogens, gelijk wij van harten wenschen, gelijk staan met hoogstderzelver algemeen erkende uiterlijke bevalligheden.

« Je le voix trop; les soins qu'on prend de notre enfance,
« Forment nos sentiments, nos moeurs, notre croiance.
. . . .
. . . .
« L'instruction fait tout; et la main de nos pères
« Grave en nos faibles coeurs les premiers caractères,
« Que l'exemple et le tems nous viennent rétracer,
« Et que peut être en nous Dieu seul peut effacer.»

Zaïre scène I. acte I.

De Belgische dagbladen hebben verhaald, dat er dezer dagen een Hollandsche luitenant der artillerie van de citadel te Antwerpen is gedeserteerd. Aan hunne leugens en lasteringen gewoon, hebben wij aan deze tijding in het eerst geen geloof geslagen; wij zijn thans, helaas! onderrigt, dat zij ten minste voor dit maal niet gelogen hebben.

Wij zien trouwens niet ééne reden, waarom wij deze daad (hoe grievend ook voor het Hollandsche hart) thans nog zouden verzwijgen; het is zelfs goed, dat de vreemdeling wete, dat de desertie van een Hollandsch officier, bij ons, als iets vreemds, iets ongehoords, in de dagbladen vermeld wordt.

Onverklaarbaar zal het intusschen velen voorkomen, hoe een geboren Hollander tot zulk eene euveldaad heeft kunnen vervallen, tot dat men weet, dat de misdadiger zijne eerste opvoeding in een *jezuiten-gesticht* heeft ontvangen. Aan de vruchten zal men den boom kennen; — aan de meesters zoude men den kweekeling hebben kunnen waarderen.

Wij haasten ons deze omstandigheid mede te deelen. De algemeene verwondering zal hierdoor ongetwijfeld merkelijk verminderd worden. Daar het ook tevens als bijdrage tot de geschiedenis niet onopgemerkt *mag* blijven.

In der tijd is verzuimd aan te teekenen, of niet dezelfde oorzaak eene dergelijke misdaad heeft doen begaan. Wij bedoelen *Jan Pieterzoon*, die op den 12den Junij 1672, toen de voorhoede van het leger van *Lodewijk XIV*, bij het tolhuis, den Rijn doorwaadde, den graaf *de Guiche* geleide. Men leze hier over *Wagenaar*, 53ste boek.

Misschien had de ongelukkige even zulke leermeesters gehad; maar men mag er nog aan twijfelen, omdat *Wagenaar* er bijvoegt, dat hem dikwijls *den moed ontzonk, zoo dat men hem geduriglijk met brandewijn het hart moest sterken.* Hij aarzelde dus in de misdaad, zeer zeldzaam het geval bij een kweekeling der jezuiten; ook *Balthazar Gerards* weifelde niet.

Wie te Rome de zedelijke vorming van den verrader der hertogin *van Berry* op zich genomen hebbe, is ons onbekend; maar ook dat punt verdiende in deze dagen opheldering. Maar de daad van den *gewezen* Hollandschen luitenant strekke vooral tot waarschuwing, dat niemand, die der jezuiten kweekeling geweest is, in het geval gebragt worde, om zijn vaderland te kunnen benadeelen. De verzoeking blijft voor hen te sterk. Wenschelijk en te verwachten is het, dat het brave en vaderlandslievende gedeelte der natie, dat de roomsch-katholijke leer belijdt, zelve hierdoor op het gevaar opmerkzaam worde gemaakt, om hunne kinderen aan het toezigt hunner eigene geestelijkheid te onttrekken, en in andere landen *ten verderve te doen voorbereiden!!*

Legende, Alexander den Groote betreffende.

ALEXANDER *de groote* zijnen togt voortzettende door dorre woestijnen en onbebouwde landen, kwam eindelijk bij eene kleine beek, waarvan het water tusschen twee groene boorden stroomde. De vlakte van het water, dat door geen windje bewogen werd, was het afbeeldsel der vergenoegdheid, en scheen door deszelfs kalmte aan te duiden: « dit is het verblijf van rust en vrede.» Alles was stil; men hoorde niets, dan het zachte gemurmel van den stroom, die als het ware den vermoeiden reiziger toefluisterde: « kom, deel in de geneugten der natuur,» en ontevreden scheen, dat zoodanige uitnoodiging te vergeefs gedaan werd. Voor eene deelnemende ziel zou een dusdanig tooneel duizende aangename gewaarwordingen hebben opgewekt. Maar welke bekoorlijkheid konde hetzelve hebben voor eene ziel, als die van ALEXANDER *den groote*; geheel vervuld met ontwerpen van eerzucht en overwinning; wiens oogen zich gewend hadden aan moord en roof, en wiens ooren gewoon waren aan het gekletter der wapenen, aan het gekerm der lijdenden en stervenden. ALEXANDER vervolgde zijnen togt. Intusschen, uitgeput van vermoeidheid en honger, was hij verpligt stil te houden. Hij zettede zich neder aan den oever van de beek, en nam eenige teugen waters, welke hij van eenen heerlijken smaak en zeer verfrisschend vond. Hij liet zich vervolgens gezouten visch voordienen, waarvan hij altijd eenen goeden voorraad met zich voerde. Hij doopte den visch in het water, om den scherpen smaak weg te nemen, en was zeer verwonderd, dat hetzelve eene heerlijke geur van zich verspreidde. « Zekerlijk,» zeide hij, « moet deze beek, die zulke zeldzame hoedanigheden bezit, derzelver oorsprong in een rijk en gelukkig land hebben. Kom, laat ons er heen gaan.» Den loop der beek volgende, kwam ALEXANDER aan de poorten van het paradijs. Deze poorten waren gesloten; hij klopte aan en vorderde met zijne gewone onstuimigheid binnen gelaten te worden. « Gij kunt hier niet binnen treden,» zeide eene stem van binnen, « deze poort is die des Heeren!» « Ik ben de heer der aarde,» hernam de ongeduldige Vorst, « ik ben ALEXANDER *de overwinnaar*. Wilt gij mij niet open doen?» « Neen!» werd hem geantwoord, « wij kennen hier geen overwinnaars, dan diegenen, die hunne driften overwinnen. De regtvaardigen alleen kunnen hier binnen treden.» ALEXANDER deed vergeefsche pogingen, om het verblijf der gelukzaligen open te breken; noch bedreigingen, noch gebeden hielpen hem. Alle zijne pogingen ziende mislukken, rigtte hij het woord tot den bewaarder van het verblijf der gelukzaligen, en sprak hem dus aan: « Gij weet, dat ik een groot Koning ben; een man, aan wien de volken hunne hulde toebrengen! Daar gij mij niet wilt toelaten binnen te treden, zoo geef mij ten minste iets, waardoor ik aan de verbaasde wereld kan toonen, dat ik op eene plaats geweest ben, waar niemand vóór mij geweest is.» « Zie daar,» zeide de bewaarder van het verblijf der gelukzaligen, « zie daar, hebt gij iets, dat de ziekte uwer ziel kan genezen. Een eenige blik, op hetzelve geworpen, kan u meer leeren, dan gij van alle uwe vorige leermeesters geleerd hebt. Ga nu henen en vervolg uwen weg.»

ALEXANDER nam gretig wat men hem aanbood, en keerde naar zijne tent terug; maar hoe groot was zijne verwondering en zijne ontsteltenis, zijn geschenk beschouwende, niets dan een doodshoofd te vinden « Is dit,» riep ALEXANDER met verbazing uit, « een geschenk, dat men koningen en edelen geeft? Is dit dan de vrucht van zoo veel werkzaamheden, gevaren en smeekingen?» Woedend, in zijne verwachting bedrogen te zijn geworden, wierp hij, met verachting, het geringe overblijfsel van het overschot eens dooden weg! « Groote Koning!» zeide hem een wijze, die zich daar bevond, « veracht dit geschenk niet; hoe verachtelijk het in uwe oogen zij, het bezit verwonderlijke eigenschappen, waarvan gij u kunt overtuigen, indien gij het tegen goud en zilver laat wegen.»

ALEXANDER beval, dat er dadelijk de proef van zoude genomen worden. Men bragt weegschalen. Het doodshoofd werd in eene schaal gelegd, en het goud in de andere; maar, tot verwondering van al de omstanders, was het goud ligter dan het been. Men deed meer goud in de schaal, doch het been bleef steeds zwaarder. « Hou op!» riep ALEXANDER uit, want hoe meer goud men in de schaal doet, hoe meer de andere schaal naar beneden daalt. «Wonderlijke zaak!» zeide ALEXANDER met verwondering; « dat een zoo gering gedeelte stofs, zwaarder weegt, dan een zoo groot stuk gouds. Bestaat er geene zwaarte, om het evenwigt te herstellen, vroeg hij aan den wijze?» « Wel zeker,» antwoordde deze, « hiertoe heeft men slechts weinig noodig; en een weinig aarde nemende, bedekte hij er het doodshoofd mede, dat naauwelijks bedekt was, of het steeg naar de hoogte. « Zie, dat is wonderlijk,» riep ALEXANDER in verrukking uit. « Kunt gij mij dit verschijnsel verklaren,» vroeg hij wederom aan den wijze? « Groote Koning,» zeide deze: « het doodshoofd is het afbeeldsel van het menschelijke oog, dat, hoewel in deszelfs omvang bepaald zijnde, evenwel grenzenloos is in deszelfs begeerte. Hoe meer het bezit, hoe meer het begeert te bezitten. Noch goud, noch zilver, noch eenige aardsche rijkdom kunnen hetzelve voldoen; maar wanneer het eens in het graf is nedergelaten en met aarde bedekt is, vindt het den eindpaal van deszelfs verslindende eerzucht.»

Vertrouwen.

Nederlanders! neen, niet angstig,
Niet vertwijflend is uw lot!
Hoe ook de oorlogsdonders nad'ren,
Eén *regeert — zijn naam is ... God!*

Eén regeert er — de Almagt zelve!
Vorsten van het wereldrond,
Beeft! zijn magt is niet te peilen!
Hij verscheurt het sterkst verbond. —

Ziet, het Luipaard van Brittanje!
Rukt met Frankrijks Ad'laars aan —
« Neerland!» zweert het, « Neerland!» roept het:
« Zal voor onze magt vergaan, —

« Zou dat volk, die handvol strijders!
« Opgegroeid bij riet en dras,
« Zou dat volk ons wetten geven? —
« 't Kruipe en zinke in zijn moeras!» —

Maar dat volk staat, kalm en rustig,
Naauw om zijnen vorst geschaard;
Wie het waagt het aan te randen,
Vindt in elk een vlammend zwaard!

Sterk door eendragt, vol vertrouwen
Op den Heerscher van 't heelal,
Staan zij allen, volk en koning,
Voor hun regt onwrikbaar pal!

Franschen! beeft! komt 't erf niet nader!
Alle strijders zijn hier één —
Elke trede moet ge klimmen,
Over stapels lijken heen!

Britten! hoort, de stormen loeijen!
Beeft! God waakt voor Nederland!

Aarde en hemel, zee en winden,
Alles vliegt van zijne hand!

Ziet, reeds treft zijn felle bliksem! —
't Is een wenk, wat u hier wacht!
Britten! beeft! het regt der volken,
Wordt niet ongestraft verkracht!

Nederlanders! neen, niet angstig,
Niet vertwijflend is uw lot!
Hoe ook de oorlogsdonders nad'ren,
Eén regeert — zijn naam is ... God!

17 Nov. 1832.

D. G. v. E.

Extempore.

Waartoe twee vloten 't zaamvergaderd?
Waartoe met legermagt het vreedzaamst oord genaderd? —
Ach, vrienden! 't is slechts om 't fatsoen
Van twee ministers, zoo het moog'lijk is, te schragen! —
Het is: — Europa zal van 't heldenfeil gewagen, —
Het is om een kasteel te doen. —

JAN SCHAAK.

NYMEGEN, den 18den November.

De 19de jaardag der herstelling van Nederlands volksbestaan en de 58ste der geboorte van H. M. onze geëerbiedigde Koningin, werd heden alhier plegtstatig gevierd. Reeds in den vroegen morgen wapperden de vlaggen van de openbare en bijzondere gebouwen. In de godshuizen werd de gemeente vroeg door den leeraar voorgegaan in heilbeden voor het leven van onze dierbare landsmoeder.

Na afloop der godsdienstoefeningen had er eene luisterrijke parade plaats, op welke de gezamenlijke troepen der vesting, door Zijne Excellentie den luitenant-generaal *Howen*, vergezeld van eenen schitterenden staf, werden geïnspecteerd. De uitreiking van het metalen kruis aan de geregtigden dezen morgen hebbende plaats gehad, zagen wij eene groote menigte onzer braven met dit eeremetaal prijken. De onderscheidene bataljons tot een groot carré vereenigd zijnde, kregen dezelve mededeeling der onderstaande dagorder, welke met een onafgebroken gejuich van *Leve de Koning! Leve de Koning!* beantwoord werd. Dit nationaal en militair feest, werd met het heerlijkst weder bekroond.

DAG-ORDER

Voor de bezettingen der vestingen Bergen op Zoom, Willemstad, Breda, 's Bosch, Grave en Nijmegen.

Op den feestdag, toegewijd aan Neêrlands geliefde Koningin, ontvangt gij het eeremetaal voor uwe trouw aan Koning en Vaderland.

Uwe vreugde bij dit feest vereenige zich met het streelend bewustzijn, dat gij dit blijk van 's Konings welgevallen op eene eervolle wijze hebt verworven.

Gij hebt in 1830 en 1831 de u toevertrouwde bolwerken van den staat met moed en volharding bewaakt, de bewegingen van het leger ondersteund, en op deze wijze medegewerkt, om onze dierbaarste regten te handhaven en te verzekeren.

Op nieuw wordt Neêrlands grond, worden die regten bedreigd; welligt wordt gij ernstiger dan ooit geroepen om Koning en Vaderland uwen arm te wijden.

Nimmer was die roeping grootscher, heiliger; gij zult daaraan, onder uwe waardige bevelhebbers, waardiglijk beantwoorden. Niet te vergeefs zal het op den vijand veroverde brons op uwe borst prijken. Met uwen Koning, vertrouwende op den zegen des Almagtigen, zult gij andermaal voor uwe dapperheid, dank inoogsten van Vorst en Vaderland.

Leve de Koning!

's Gravenhage den 15den November.

DE EERENS.

Getrouwd:

F. W. A. HUTSCHLER,
Luitenant-Adjudant bij het Korps Jagers van CLEERENS, *Ridder der Militaire Willems-Orde 4de klasse.*

en

Jonkvrouwe A. R. BARONESSE VAN BROEKHUISEN.

HARDERWYK, den 14den November 1832.

VERKOOPING VAN ONROERENDE GOEDEREN.

De Notaris *LULOFS*, te *Zutphen* residerende, zal, als last hebbende zijner Principalen, ten gevolge der reeds gedane inzetting, op Donderdag den negen en twintigsten November 1832, des voormiddags om tien uren, ten huize van den Kastelein *GERRIT VAN DILLEN*, bij *Terborg*, in het openbaar overgaan tot de definitive veiling en toeslag in koop (naar genoegen geldende) der hieronder vermelde VASTE GOEDEREN, alle behoorende tot of onder den Huize en Havezathe *Sinderen*, in de Gemeenten *Wisch* en *Berg*, Arrondissement *Zutphen*, gelegen en in Nummer 128 dezer Courant meer in het breede aangekondigd geweest, als:

1o. Een stuk WEIDELAND, *het kleine Koeslag* of *Hooislag.*
2o. Een DITO, *het groote Koeslag* of *Hooislag.*
3o. Het ERVE en GOED *Wissink.*
Dit perceel ook in *drie* onderdeelen.
4o. Het ERVE en GOED *Rougoor en Wildenbeest.*
Dit perceel ook in *twee* onderdeelen.
5o. Het ERVE en GOED *de Boskapelle.*
6o. Het SCHOLTENBOSCH met zwaar opgaand HOUT bezet.
Dit perceel ook in *twee* onderdeelen.
7o. Eene KATERSTEDE, *Ottenhuis* genaamd.
8o. Het GOED *het Raa*, ten deele met zwaar opgaand HOUT bezet.
Dit perceel ook in *drie* onderdeelen.

Nadere informatien, ten aanzien dezer Goederen, zijn bij voortduring te bekomen op den Huize *Sinderen* voornoemd, zoo mede ten kantore des Notaris *LULOFS*, te *Zutphen*, alwaar tevens de veil-conditiën ter inzage voorliggen.

J. C. FISCHER, Notaris te *Ede*, als last hebbende van zijnen principaal, is voornemens op Maandagen den 10den en 17den December 1832, beiden 's middags ten 12 ure, bij inzet en toeslag, ten huize van de Kasteleins *G. VAN DE CRAATS* en *A. C. MULDER*, te *Ede*, publiek te verkoopen:

1o. Eene, om deszelfs uitmuntend Bier, bij uitstek gerenommeerde en welbeklante BIERBROUWERY, gelegen in het best gedeelte van het dorp *Ede*, aan den straatweg tusschen *Arnhem* en *Amersfoort*, nabij *Wageningen*, bestaande in HEEREN HUIZING met 4 behangene VERTREKKEN, voorts DIENSTBODEN KAMERS, KEUKEN, ruime KELDER en ZOLDERS, voor de Mouterij, ACHTERHUIS, waarin STALLING voor Hoornvee en Paarden, BIERKELDER, GESTPERS, MOUTBAK, FOURNUIS met KOPEREN KETEL, wijders de BROUWERY achter het Achterhuis met VARKENSHOK en KARSCHUUR, voorts een afzonderlijke MOESTUIN met fijne VRUCHTBOOMEN beplant en in zijne HEGGEN, gelegen op eenen zeer geringen afstand van de Brouwerij, en eindelijk een buiten het dorp staande HERBERG, met alle de bij voormelde Brouwerij behoorende en voorhanden zijnde vaste en losse GEREEDSCHAPPEN en VAATWERK, respectivelijk om met 1o. Januarij 1833 te worden aanvaard.

2o. Eenige perceelen BOUW- en WEILAND, eene SCHUUR en VARKENSLOOP, een KLAVERHOEK en annex WANDELBOSCHJE, met RUSSTIEKEN KOEPEL en BRUG, bij *Ede* voormeld gelegen.

Inmiddels UIT DE HAND TE KOOP en te bevragen bij voornoemden Notaris.

De Notaris *J. C. VAN KESTEREN*, residerende te *Culenborg*, zal, namens den heer Eigenaar, op Donderdag den 29sten November 1832, des voormiddags ten 9 ure, ten Huize en Herberge van *G. KLUIJDT, senior*, te *Beest*, voor den tijd van zes jaren, publiek presenteren te VERHUREN: de BOUWHOEVE, genaamd *de Neust*, met ruim 18 Bunders BOUWLAND en 40 Bunders WEILAND, gelegen op *Marienweerd*, onder *Beest*, te aanvaarden, het Huis cum annexis, met 1o. Mei 1833, en de Landerijen met dato der verhuring. — En is nader onderrigt te bekomen ten Kantore van genoemden Notaris. — Brieven franco.

TE HUUR: met Februarij 1833, eene BUITENPLAATS, in een bevallig oord van *Gelderland*, 2 uren van *Zutphen*, nabij het dorp *Hengelo*, breeder omschreven in de Haarlemsche Courant van 17 November ll. — Nader onderrigt bij den Boekhandelaar *THIEME*, te *Zutphen*, brieven franco.

De Gebroeders *AUGUST* hebben de eer hunnen begunstigers te verwittigen, dat zij, *van heden af*, hun Magazijn weder hebben geopend en vermeerderd met een schoon assortiment LAKENS, ZEPHIRS en DAMES MANTELS, alles naar den laatsten smaak.
Bij *J. ROBERT*, in het *Hôtel der Nederlanden*, aan de groote markt, te *Arnhem.*

DE ACHTSTE DRUK

Van de VADERLANDSCHE GESCHIEDENIS IN TWEE EN VYFTIG LESSEN *voor de* NEDERLANDSCHE JEUGD EN SCHOLEN, thans gereed zijnde, kunnen Heeren Boekhandelaren, daarvan weder bij den Ondergeteekende voorzien worden, waartoe hij tevens gedane bestellingen te gemoet ziet.

Voorts is heden bij hem van de pers gekomen en alom verkrijgbaar gesteld:

GRAAF *EDUARD FORSTER*; EEN OORSPRONKELYK NEDERLANDSCH VERHAAL. In karton met gegraveerden titel en vignet, à . . *f* 1,80.

Dit werkje, dat de nadeelige gevolgen van den laster op eene nadrukkelijke wijze aantoont, levert eene niet onbelangrijke, zeer leerzame en onderhoudende lektuur op, en zal daarom zeker welkom zijn bij alle leesgezelschappen.

Arnhem, den 19den November 1832.

C. A. THIEME.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.